

retlige hindringer for digital kommunikation med domstolene derfor fjernes, ligesom der må anses at være et stort praktisk behov for en afklaring af de tilfælde, hvor det er tvivlsomt, om digital kommunikation kan anvendes. Arbejdsgruppen peger i den forbindelse på, at usikkerhed om, hvorvidt digital kommunikation kan anvendes, i sig selv vil kunne begrænse anvendelsen af digital kommunikation.

Arbejdsgruppen har overvejet, om der er tilfælde, hvor det kan anses for velbegrundet at opretholde formkrav om skriftlighed og eventuelt underskrift, der må anses for at være til hinder for digital kommunikation med domstolene, dvs. om der er tilfælde, hvor digital kommunikation ikke bør kunne anvendes.

Arbejdsgruppen har med hensyn til retsplejelovens regler om behandling af civile sager ikke fundet tilfælde, hvor digital kommunikation bør være udelukket. Arbejdsgruppen har særligt overvejet, om bilag til stævninger og andre processkrifter bør kunne fremsendes digitalt og finder ikke, at dette bør være udelukket. Arbejdsgruppen peger på, at flere og flere bilag med tiden må forventes at ville foreligge digitalt, og at fordelen ved digital fremsendelse af et processkrift vil være minimal, hvis ikke også bilag til processkriftet kan fremsendes digitalt, men skal fremsendes med almindelige post eller lignende.

Arbejdsgruppen finder ikke, at der inden for det fagedretlige område eller strafferetsplejen kan påvises sådanne særlige forhold, der kan begrunde, at der på disse områder skulle gælde andre regler om digital kommunikation med domstolene end inden for den civile retspleje.

Heller ikke inden for konkursloven, dødsboskifte-loven eller skifteloven har arbejdsgruppen fundet tilfælde, hvor anvendelse af digital kommunikation bør være udelukket.

Arbejdsgruppen har særligt overvejet, om der med hensyn til anmeldelser om betalingsstandsning samt anmodninger om konkurs, akkordforhandling og gældssanering foreligger så tungtvejende hensyn, at muligheden for anvendelse af digital kommunikation bør begrænses, f.eks. som følge af, at de nævnte anmeldelser og begæringer kan have vidtrækkende betydning også for andre end skyldneren. Arbejdsgruppen finder imidlertid ikke, at dette bør være til hinder for digital kommunikation, hvis denne foregår på betryggende måde.

2.5.2. Arbejdsgruppen har overvejet, hvilken lovteknisk løsning der bør anvendes ved udformningen af regler, der skal fjerne de retlige hindringer for digital kommunikation med domstolene. Arbejdsgruppen anfører, at grundlovens § 61 i almindelighed antages

at være til hinder for, at regler om domstolenes organisation og virksomhed fastsættes administrativt. Efter arbejdsgruppens opfattelse kan det derfor ikke ved en generel bemyndigelsesbestemmelse overlades til f.eks. justitsministeren at fastsætte nærmere regler om, i hvilket omfang der kan anvendes digital kommunikation til eller fra domstolene.

Arbejdsgruppen har overvejet, om der bør indføres en eller flere generelle bestemmelser i retsplejeloven mv. om digital kommunikation, eller om regler om digital kommunikation bør fastsættes i relation til de enkelte bestemmelser, der foreskriver eller forudsætter formkrav om skriftlighed og/eller underskrift.

Det er arbejdsgruppens opfattelse, at en lovgivningsmodel med generelle bestemmelser om digital kommunikation med domstolene, hvortil der eventuelt vil kunne fastsættes særlige undtagelser eller begrænsninger, må anses for den mest hensigtsmæssige løsning. Med en sådan model vil det være muligt i én enkelt bestemmelse at skaffe sig oplysning om, hvordan f.eks. retsplejeloven forholder sig til digital kommunikation, og samtidig undgås en række unødige gentagelser i den samme lov. Den, der f.eks. vil undersøge retsplejelovens krav til et svarskrift, vil ganske vist skulle søge flere steder i loven, men arbejdsgruppen finder ikke, at dette med vægt taler imod en sådan løsningsmodel.

Arbejdsgruppen foreslår på denne baggrund, at der i retsplejeloven, konkursloven og dødsboskifteloven indsættes en ny generel bestemmelse, hvorefter krav i de pågældende love om skriftlighed og om underskrift ikke skal være til hinder for, at der kan anvendes digital kommunikation til domstolene.

Med arbejdsgruppens forslag vil det for så vidt angår kommunikation til domstolene også fremover være op til afsenderen, om kommunikationen skal ske digitalt eller på traditionel vis. Forslaget sikrer alene, at afsenderen har mulighed for at vælge digital kommunikation. Det er dog en forudsætning, at domstolene er i stand til at modtage digital kommunikation, og at afsenderen betjener sig af en teknisk løsning, der gør det muligt for domstolene at læse kommunikationen. Alle retter har i dag internetforbindelse og har dermed mulighed for at modtage digital post som e-mail. Forslaget sikrer imidlertid også, at domstolene kan modtage digital post på anden måde, f.eks. ved forskellige selvbetjeningsløsninger via domstolens hjemmeside, når dette bliver en teknisk mulighed. Arbejdsgruppen foreslår i den forbindelse, at Domstolsstyrelsen får bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler til gennemførelse af den digitale kommunikation.